

•
Serijal
39 TRAGOVA

•

LAVIRINT OD KOSTIJU, Rik Riordan
JEDNA POGREŠNA NOTA, Gordon Korman
KRADLJIVAC MAČA, Piter Lerandžis
S ONE STRANE GROBA, Džud Votson
CRNI KRUG, Patrik Karman
TRKA BEZ PRESTANKA, Džud Votson
ZMIJSKO GNEZDO, Piter Lerandžis
CAREVA ŠIFRA, Gordon Korman
UPOZORENJE NA OLUJU, Linda Su Park
IZAZOV, Margaret Piterson Hediks

•

39 TRAGOVA

PRVA KNJIGA

LAVIRINT OD KOSTIJU

RIK RIORDAN

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Rick Riordan

THE MAZE OF BONES

Copyright © 2008 by Scholastic Inc.

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Hejli i Patriku,
koji su prihvatili izazov*

PRVO POGLAVLJE

Pet minuta pre nego što je umrla, Grejs Kahil je promenila testament.

Njen advokat je doneo drugu verziju, njenu najbolje čuvanu tajnu sedam godina. Vilijem Makintajer nikad nije bio siguran hoće li zaista biti toliko luda da se za njega opredeli.

„Gospođo“, upitao ju je, „jeste li sigurni?“

Grejs se bila zagledala kroz prozor, preko osunčanih livada svog velikog imanja. Njen mačak Saladin privio se uz nju, kao što je činio za sve vreme njene bolesti, ali njegovo prisustvo joj danas nije bilo uteha. Spremala se da pokrene događaje koji bi mogli prouzrokovati kraj civilizacije.

„Da, Vilijeme.“ Svaki dah joj je bio bolan. „Sigurna sam.“

Vilijem je prelomio pečat na mrkoj kožnoj fascikli. Bio je visok i koščat. Nos mu je bio isturen i šiljat kao sunčani sat pa mu je uvek bacaio senku na jedan kraj lica. On je bio Grejsin savetnik, najbliži poverenik pola njenog života. Delili su mnoge tajne već godinama, ali nijedna nije bila tako opasna kao ova.

Pružio joj je dokument da ga pregleda. Napad kašlja joj je potresao telo. Saladin je mjauknuo od brige. Kad je kašljanje uminulo, Vilijem joj je pomogao da uzme nalivpero. Naškrabala je slabom rukom potpis na papiru.

„Tako su mladi“, jadikovao je Vilijem. „Da su im samo roditelji...“

„Ali nisu“, reče Grejs gorko. „A sad su deca zaceo dovoljno stara. Ona su nam jedina šansa.“

„Ako ne uspeju...“

„Onda će pet stotina godina truda biti uzalud“, odvratio Grejs. „Sve će se srušiti. Porodica, svet – sve.“

Vilijem sumorno klimnu glavom. Uzeo joj je fasciklu iz ruku.

Grejs se naslonila nazad na jastuke milujući Saladina po krznu. Prizor koji je gledala kroz prozor rastužio ju je. Suviše je lep dan za umiranje. Želela je da ode na još jedan, poslednji izlet s decom. Želela je da ponovo bude mlada i snažna i da putuje po svetu.

Ali vid ju je izdavao. Pluća su se mučila. Uхватила se za svoju ogrlicu od žada – amajliju za sreću koju je našla u Kini pre mnogo godina. S njom je mnogo puta za dlaku izmakla smrti. Ali amajlija joj više nije mogla pomoći.

Mnogo se trudila da se pripremi za ovaj dan. Ipak, toliko toga je ostavila nedovršeno... toliko toga nije rekla deci. „Moraće da bude dovoljno“, izustila je šapatom. I s tim rečima, Grejs Kahil je zauvek sklopila oči.

Pošto se uverio da je Grejs preminula, Vilijem Makintajer je prišao prozoru i navukao zavese. Više je voleo tamu. Činila mu se prikladnijom za posao koji mu predstoji.

Vrata iza njega su se otvorila. Grejsin mačak je zašištao i nestao pod krevetom.

Vilijem se nije osvrnuo. Zurio je u potpis Grejs Kahil na njenom novom testamentu, koji je upravo postao najvažniji dokument u istoriji porodice Kahil.

„Dakle?“, začu se osoran glas.

Vilijem se okrete. Na vratima je stajao muškarac, s licem u senci, u odelu crnom kao gar.

„Vreme je“, kaza Vilijem. „Postaraj se da ni u šta ne posumnjaju.“

Iako nije bio siguran, Vilijemu se učinilo da se čovek u crnom smeši.

„Ne brini“, uveravao ga je ovaj. „Nikad se neće domoći traga.“

DRUGO POGLAVLJE

Den Kahil je mislio da ima najnepodnošljiviju sestru na planeti. I to je mislio *pre* nego što je zapalila milion dolara.

Sve je počelo odlaskom na bakinu sahranu. Den je potajno bio uzbuđen jer se nadao da će moći da preslika natpis na nadgrobnom spomeniku kad svi odu. Računao je da Grejs ne bi marila. Ona je bila ekstra baka.

Den je voleo da sakuplja razne stvari. Skupljao je sličice igrača bejzbola, potpise čuvenih zločinaca, oružje iz Građanskog rata, retke novčiće i sve metalne kutijice koje je imao od obdaništa (njih dvanaest). U ovom trenutku je najradije skupljao ugljene otiske nadgrobnih spomenika. Kod kuće je imao nekoliko sjajnih uzoraka. Omiljeni mu je glasio:

PRUELA GUD

1891–1929.

MRTVA SAM. HAJDE DA PRIREDIMO ZABAVU.

Ako uspe da uzme otisak s Grejsinog nadgrobnog spomenika, mislio je, manje će osećati da je otišla zauvek.

U svakom slučaju, celim putem od Bostona na sahranu u okrug Vuster, baba-tetka Beatris je vozila kao veoma spora ludakinja. Vozila je brzinom od četrdeset kilometara na sat auto-putem, zanoseći se iz jedne trake u drugu, tako da su ostala kola svirala, skretala i naletala na bankine i slično. A tetka Beatris se prstima okićenim draguljima samo čvrsto držala volana. Izborano lice joj je bilo našminkano, s jarkocrvenim ružem i rumenilom, od čega joj je modra kosa izgledala još plavlje. Den se u sebi pitao hoće li vozači s auto-puta zbog nje imati noćne more s klovnovima.

„Ejmi!“, odseče ona, a još jedan džip na putu se zanese prema podvožnjaku jer je Beatris naglo skrenula pred njega. „Prestani da čitaš u kolima! To nije bezbedno!“

„Ali, tetka Beatris...“

„Zatvaraj tu knjigu, gospođice!“

Ejmi je to uradila, što je bilo tipično za nju. Nikad se nije prepirala sa odraslima. Ejmi je imala dugu kestenjastu kosu, za razliku od Dena, kome je bila tamnoplava. Zbog toga je Den mogao da se pretvara da su mu pravu sestru zamenili nekom drugom, tuđom devojčicom, ali

na nesreću, imali su iste oči – zelene kao žad, kao što je njihova baka imala običaj da kaže.

Ejmi je bila tri godine starija i petnaest centimetara viša od Dena, i nije mu dozvoljavala da to zaboravi – kao da je baš tako velika stvar imati četrnaest godina. Ona je obično u džinsu i nekoj staroj dukserici jer ne voli da je ljudi zapažaju, ali danas nosi crnu haljinu, pa izgleda kao vampirska nevesta.

Den se nadao da je i njena odeća isto tako neudobna kao njegovo glupo odelo s kravatom. Tetka Beatris je dobila živčani napad kad je pokušao da pođe na sahranu u svom odelu nindže. Grejs sigurno ne bi imala ništa protiv da mu bude udobno i da bude smrtonosno opasan, ali Beatris nije razumela. Ponekad mu je bilo teško da poveruje da su ona i Grejs sestre.

„Podsetite me da otpustim vašu dadilju čim se vratimo u Boston“, progundā Beatris. „Vas dvoje ste krajnje razmaženi.“

„Neli je baš fina!“, pobuni se Den.

„Ha! Ta *Neli* te je pustila da zamalo zapališ susednu stambenu zgradu!“

„Baš tako!“

Svaki nekoliko nedelja Beatris im je otpuštala dadilju i zapošljavala novu. Jedino dobro u svemu tome bilo je što tetka Beatris ne živi s njima. Ona živi na drugom kraju grada, u zgradi u kojoj ne dozvoljavaju decu, pa stoga ponekad prođe čak i nekoliko dana pre nego što čuje za Denove najnovije podvige.

Neli se zadržala duže od većine drugih. Denu se ona sviđala jer je pravila sjajan bakin kolač i jer je obično odvtarala zvuk na svom ajpodu do jačine koja oštećuje mozak. Čak nije ni čula kad je Den ispalio svoju zbirku raketa od boca i kad su se zabile u zgradu preko ulice. Nedostajace mu Neli kad je otpuste.

Tetka Beatris je vozila dalje, mrmljajući nešto o razmaženoj deci. Ejmi se kradomice vratila svojoj velikoj knjizi. Poslednja dva dana, otkad su čuli da je Grejs umrla, Ejmi je čitala čak i više nego obično. Den je znao da je to njen način da se sakrije, ali ga je to nekako i vređalo jer je istovremeno njega isključivalo.

„Šta to sad čitaš?“, upita. „*Srednjovekovne evropske kvake? Peškiri za kupanje kroz vekove?*“

Ejmi ga mrko pogleda – namrgođenije nego inače. „Ne tiče te se, glupane.“

„Ne smeš da kažeš gospodaru nindža da je *glupan*. Osramotila si porodicu. Moraš da izvršiš sepuku.“

Ejmi zakoluta očima.

Prošli su još nekoliko kilometara i grad je postepeno prešao u seoski predeo. Krajolik je sve više podsećao na Grejsinu zemlju i, mada se zarekao da neće biti mlakonja, počeo je da se rastužuje. Grejs je bila najbolja. Ponašala se prema njemu i Ejmi kao prema pravim ljudima, ne kao prema klincima. Zato je i tražila da je zovu jednostavno Grejs, a ne baba ni baka ni nana, niti bilo kojim sličnim glupavim nazivom. Jedina je njoj bilo stalo do njih. A sad

je mrtva i oni moraju na sahranu i videće gomilu rođaka koji *nikad* nisu bili ljubazni prema njima...

Porodično groblje nalazilo se u podnožju brda s velikom kućom. Den je pomislio kako je to glupo što su iznajmili pogrebna kola da prenesu Grejs sto metara niz prilazni put. Mogli su jednostavno da stave točkove na kovčeg, kao one na koferima, i to bi poslužilo isto tako dobro.

Nad njima su tutnjali letnji olujni oblaci. Porodična kuća na brdu izgledala je mračno i sumorno, kao neki vlastelinski dvorac. Den je voleo tu kuću s milijardu soba i dimnjaka i prozora s mutnim staklom.

A porodično groblje je voleo još i više. Desetak trošnih nadgrobnih spomenika beše raštrkano po zelenoj livadi oivičenoj drvećem, odmah uz potočić. Neki su spomenici bili toliko stari da su natpisi potpuno izbleđeli. Kad su joj dolazili vikendom, Grejs je imala običaj da povede Ejmi i njega dole na livadu na izlet. Grejs i Ejmi su po celo popodne provodili na ćebetu, čitajući i razgovarajući, dok je Den istraživao groblje, šumu i potok.

Prekini, reče Den sebi u mislima. *Postaješ bolećiv.*

„Koliko je ljudi“, promrmlja Ejmi dok su koračali niz prilazni put.

„Nećeš se valjda prestraviti?“

Ejmi je uvirtala okovratnik haljine. „Neću... Neću se prestraviti. Samo...“

„Samo mrziš kad ima mnogo sveta“, dovršio je. „Ali znala si da će biti gomila sveta. Dolaze svake godine.“

Otkad Den zna za sebe, Grejs je svake zime pozivala rodbinu iz svih krajeva sveta na nedelju dana u goste. Velika kuća bi se ispunila kineskim Kahilovima i britanskim Kahilovima i južnoafričkim Kahilovima i venecuelanskim Kahilovima. Većina čak nije ni nosila prezime Kahil, ali Grejs ga je uveravala da su svi u rođaćkim vezama. Objašnjavala je koji su rođaci drugog kolena, koji trećeg, a koji četvrtog, sve dok Dena ne zaboli mozak. Ejmi bi se obično sakrila s mačkom u biblioteci.

„Znam“, reče. „Ali... Mislim, *pogledaj ih samo*.“

Bila je u pravu. Na groblju se okupilo oko četiristo ljudi.

„Samo hoće njeno bogatstvo“, zaključio je Den.

„Dene!“

„Pa šta kad je tako.“

Upravo su se bili priključili povorci kad neko zgrabi Dena, podiže ga i okrete naglavačke.

„Hej!“, uzviknuo je.

„Vidite, društvo“, reče jedna devojka. „Uhvatili smo pacova!“

Den iz tog položaja nije baš najbolje video, ali je razabrao sestre Holt – Medison i Regan – koje su stajale pored njega i držale ga za nožne članke. Bliznakinje su imale jednake tamnoružičaste trenerke, plavu kosu vezanu u rep i svirepe, iskrivljene osmehe na licu. Imale su samo jedanaest godina, kao i Den, ali su ga držale bez po muke.. Den je video još tamnoružičastih trenerki

iza njih – ostatak porodice Holt. Njihov pitbul Arnold trčao im je oko nogu i lajao.

„Hajde da ga bacimo u potok“, reče Medison.

„Ja bi’ da ga bacim u grmlje!“, kaza Regan. „Nikad nije *po mome!*“

Njihov stariji brat Hamilton smejao se kao idiot. Pored njega su se Ajzenhauer Holt, njihov tata, i Meri-Tod, njihova mama, cerili kao da je sve to samo dobra zabava.

„Hajde, devojke“, reče Ajzenhauer. „Ne možemo bacati ljude na sahrani. Ovo je srećna prigoda!“

„Ejmi!“, povika Den. „A da mi malo pomogneš?“

Ejmi preblede. Promucala je: „Spu-spu- spustite...“

Den razdraženo uzdahnu. „Pokušava da kaže **DA ME SPUSTITE!**“

Medison i Regan to i učiniše – spustiše ga, ali na glavu!

„Jao!“, viknu Den.

„M-m-medison!“, pobuni se Ejmi.

„M-m-m-molim?“, podsmehnu joj se Medison. „Mislili su ti onolike knjige pretvorile mozak u kašu, čudakinjo!“

Da je to bio bilo ko drugi, Den bi uzvratio udarcem, ali s Holtovima se nije usuđivao. Čak su i Medison i Regan, najmlađe, mogle da ga satru. Svi u porodici Holt bili su previše snažni i previše grubi. Imali su mesnate šake, debele vratove, kao figurice Dži-aj Džoa. Čak im je i mama izgledala kao da treba da se brije i puši cigaru.

„Gubitnici, nadam se da ste obišli kuću poslednji put“, reče Medison. „Jer više nećete biti u nju pozvani, sad kad je matora veštica mrtva.“

„Agrrrr... av!“, ogласi se pitbul Arnold.

Den se osvrte i pogledom potraži Beatris, ali nje, kao i obično, nije bilo pored njih. Odlutala je da porazgovara s drugim starijim ljudima.

„Grejs nije bila veštica“, reče Den. „I *mi* ćemo naslediti ovo mesto!“

Stariji brat Hamilton se nasmeja. „Aha, kako da ne.“ Kosa mu je bila začesljana s obe strane ka sredini i podignuta, pa je štrčala kao ajkulino peraje. „Čekaj samo da pročitaju testament, žgoljo. Ja ću te lično izbaciti!“

„Dobro, ekipo“, reče im tata. „Sad je dosta. U formaciju!“

Porodica se postroji i laganim trkom se uputi ka groblju, rušeći rođake s puta, dok je Arnold kidisao na pete svih u povorci.

„Je l' ti glava dobro?“, upita ga Ejmi s grižom savesti.

Den klimnu glavom. Malo se naljutio što mu Ejmi nije pomogla, ali nije bilo svrhe žaliti se zbog toga. Njoj bi se uvek jezik zavezao u prisustvu drugih. „Čoveče, kako mrzim Holtove.“

„Imamo još gori problem.“ Ana pokaza ka groblju, a Denu se srce steže.

„Kebre“, promuca.

Kraj Grejsinog kovčega stajali su Ijan i Natali Kabra i izgledali kao dva savršena anđelčića dok su razgovarali

sa sveštenikom. Bili su obučeni u sličnu odeću poznatog kreatora, koja im se slagala uz svilenkastu crnu kosu i kožu boje cimeta. Ličili su na decu super foto-modele.

„Neće ništa pokušati dok traje sahrana“, kaza Den pun nade. „Ovde su samo radi Grejsinog novca, kao i ostali. „Ali neće ga dobiti.“

Ejmi se namršti. „Dene... da li stvarno veruješ u ono što si rekao, da ćemo mi naslediti kuću?“

„Naravno! Znaš da je Grejs najviše nas volela.“

Ejmi uzdahnu kao da time hoće da kaže kako je Den suviše mali da bi shvatio, što je Den mrzeo iznad svega.

„Hajde“, reče mu ona. „Preguraćemo mi ovo.“ Pa se zajedno umešale u gomilu.

Sama sahrana je Denu ostala u sećanju nekako maglovito. Sveštenik je rekao nešto o pepelu. Spustili su kovčeg u zemlju. Svi su ubacili po ašov zemlje. Den je pomislio kako u tom delu ožalošćeni previše uživaju, naročito Ijan i Natali.

Prepoznao je još nekoliko rođaka: Alistera Oua, starog Korejca sa štapom za šetnju s dijamantskim vrhom koji je uvek uporno zahtevao da ga oslovljavaju kao ujaka; rusku gospođu Irinu Spaski, koja je imala tik u jednom oku pa su je svi iza leđa svali Spaz; trojke Starling – Neda, Teda i Šinid, koji su izgledali kao deo klonirane ekipe za lakros. Tu je bio čak i onaj klinac s televizije: Džona Vizard. Stajao je po strani i slikao se s

gomilom devojaka, a čitav red ljudi je čekao da razgovara s njim. Bio je obučen baš kao na televiziji, s mnogo srebrnih lanaca i narukvica, u iscepanim farmericama i crnoj atletskoj majici (što je bilo pomalo glupo jer nije atletski građen). Jedan stariji Afroamerikanac u poslovnom odelu stajao je pored njega i ukucavao nešto u blekberi. Verovatno Džonin tata. Den je čuo da je Džona Vizard u srodstvu s Kahilovima, ali ga nikada ranije nije upoznao. Zapitao se da li da uzme autogram za svoju zbirku.

Posle službe, jedan čovek u tamnosivom odelu izašao je na podijum. Denu se učinio odnekud poznat. Imao je dug, špicast nos i bio je ćelav. Podsećao ga je na lešinara.

„Hvala vam svima što ste došli“, rekao je ozbiljno. „Ja sam Vilijem Makintajer, advokat i egzekutor gospođe Kahil.“

„Egzekutor?“, prišapnu Den Ejmi. „On ju je ubio?“

„Ne, idiote“, odgovori mu Ejmi, takođe šapatom. „To znači da je on izvršilac njenog testamenta.“

„Ako pogledate u program koji ste svi dobili“, nastavio je Vilijem Makintajer, „neki od vas će tamo naći i zlatnu pozivnicu.“

Razlegao se uzbuđeni žamor dok je četiristo ljudi listalo svoje programe. A onda je većina stala da psuje i glasno se žali kad ne nađoše ništa. Den prelista svoj program. Unutra je bila karta s pozlaćenom ivicom. Na njoj je pisalo:

„Znao sam!“, reče Den.

„Uveravam vas“, reče gospodin Makintajer podižući glas da nadjača gomilu, „pozivnice nisu pripremljene nasumično. Izvinjavam se onima koji ih nisu dobili. To ne znači da vas Grejs Kahil nije poštovala. Od svih članova klana Kahil odabrani su oni koji su najpogodniji.“

Gomila poče da viče i da se svađa. Den više nije mogao da izdrži i konačno povika: „Za šta najpogodniji?“

„U tvom slučaju, Dene“, promrmlja Ijan Kabra odmah iza njega, „to znači biti nesposobna američka budala.“

Njegova sestra Natali se zakikota. Držala je u ruci pozivnicu i izgledala veoma zadovoljna sobom.

Pre nego što je Den uspeo da šutne Ijana u osetljivo mesto, čovek u sivom odelu mu je odgovorio: „Najpogodniji da budu baštinici Grejs Kahil, korisnici njenog testamenta. A sad, molim vas, vi s pozivnicama pođite u veliku dvoranu.“

Ljudi s pozivnicama požuriše prema kući kao da je neko upravo povikao: „Besplatna hrana!“

Natali Kabra namignu Denu. „Ćao, rođače. Moramo da požurimo da uzmemo svoje bogatstvo.“ Ona i njen brat pođoše prilazom kući.

„Pusti ih“, reče Ejmi. „Dene, možda si u pravu. Možda ćemo naslediti nešto.“

Ali Den se mrštio. Ako je ova pozivnica nešto tako sjajno, zašto je advokat izgledao tako sumoran? I zašto je Grejs obuhvatila i Kabre?

Dok je prolazio kroz glavni ulaz velike kuće, Den podiže pogled ka kamenom grbu iznad vrata – veliko K i oko njega četiri manje figure: zmaj, medved, vuk i dve zmije uvijene oko mača. Taj grb je oduvek opčinjavao Dena, iako nije znao šta znači. Učinilo mu se da ga sve te životinje streljaju pogledom, kao da će ga svakog časa napasti. Pošao je unutra za ostalima, pitajući se zašto su te životinje toliko besne.

Velika dvorana je bila prostrana kao košarkaška dvorana, s tonom oklopa i mačeva na zidovima, i s velikim prozorima koji su izgledali kao da će kroz njih svakog časa proleteti Betmen.

U prednjem delu prostorije za stolom je stajao Vilijem Makintajer, a iza njega se nalazilo platno za projekcije, dok su svi ostali punili redove sedišta. Sveukupno ih je bilo četrdesetoro, uključujući Holtove i Kabre i tetku Beatris, koja je izgledala kao da je krajnje zgađena time što je tu – ili je možda bila zgađena time što su *ostali* pozvani na čitanje testamenta njene sestre,

Gospodin Makintajer je podigao ruku da ih utiša. Izvukao je dokument iz smeđe kožne fascikle i počeo da čita: „Ja, Grejs Kahil, zdravog tela i duha, ovim delim celu svoju imovinu između onih koji prihvate izazov i onih koji ga ne prihvate.“

„Opa!“, prekide ga Ajzenhauer Holt. „Kakav izazov? Šta je mislila pod tim?“

„Doći ću i na to, gospodine.“ Gospodin Makintajer se nakašlja i nastavi: „Odabrani ste kao oni koji će najverovatnije uspeti u najvećem i najrizičnijem poduhvatu svih vremena – u potrazi od najveće važnosti za porodicu Kahil i za čitav svet.“

Četrdesetoro ljudi progovori uglas i poče da postavlja pitanja i zahteva odgovore.

„Rizičan poduhvat?“, povika rođaka Ingrid. „O čemu to govori?“

„Mislio sam da se ovde radi o novcu!“, dreknu ujak Hose. „Potraga? Šta ona misli, ko smo mi? Mi smo Kahi-
lovi, a ne neki pustolovi!“